

הרברבנית

א. יוסטוס

ציירה א. בוגיבסקה

מציץ והשתדל להישאר כמה שיותר זמן
בפינה החביבה עליו. ביום, כאשר השמש
האירה בקרניה החזקים ויכלה לייבש את
הצמחים, עץ התפוח הצל עליהם בענפיו
ועליו.

וכך הם צמחו שם בשלום ובאושר.
אך בוקר אחד, מעבר לגדר, לא רחוק
מערוגת הפרחים, יצא מהאדמה נבט
שעועית. שעועית רגילה לגמרי.
קבוצת צמחי השעועית ראתה אותו והם
קראו "למה איחרת? אנחנו כבר עבדנו
קשה, הבשלנו והשתדלנו להצמיח
תרמילים. בואי מהר ותצטרפי אלינו

חמים ונעים היה לעץ התפוח הצעיר שעמד
בגן. הפרחים שלו נשרו לא מזמן וכעת הוא
היה מכוסה בתפוחונים קטנים ירוקים.
בערוגה סמוכה צמחו פרחים שונים –
סיגליות, אמנון ותמר, חנינית, רכפה, טבק
פורח ובמרכז ורדים, לבנים, אדומים
וורודים. במיוחד בלט ביופיו שיח של ורד
התה.

לא רחוק מערוגת הפרחים, קרוב לגדר
בערוגה קטנה, גדלו בצניעות שצמחי
שעועית ועליהם תרמילים קטנים. בערב,
כאשר בגן נעשה קריר, על עץ התפוח שר
זמיר, בפלג המים קרקרה צפרדע, וריח
חזק ויפה עלה משיחי הורדים. ואז בגן
נעשה כל כך נעים וטוב שגם הירח היה

החיננית עסקה באיפור פניה ולא שמה לב על השעועית. וזו המשיכה בזחילה והגיעה למשפחה של אמנון ותמר סגולים, צהובים, כחולים. הם הביטו על השעועית בתדהמה

ושאלו "מה רצונך?" השעועית ענתה ביתר אומץ: "החיננית הזמינה אותי, אך עכשיו היא עסוקה, אז באתי לראות את שכניה. עוד לא ראיתי יצורים יפים יותר מכם ורציתי להכיר אתכם." אמנון ותמר הניעו את ראשיהם, חייכו והשעועית זחלה הלאה. את דרכה עצרה רכפה מלאת הריח. השעועית ביקשה לתת לה לעבור, עטפה את עצמה בעליה ואמרה

לעבודה."

אך השעועית הניעה את עליה וענתה: "אני?.. לא חושבת לעבוד. אני רוצה לחיות להנאתי. תעבדו אתם אם זה רצונכם." היא התחילה לזחול בכוון ערוגת הפרחים. בדרך פגשה צמח אפונה חזק וגדול ששאל: "לאן את? אם אינך רוצה להיות אתן תעלי עלי. יהיה לך נוח ונעים ותוכלי לפרוח כאן." אך השעועית ענתה "פרחים יהיו לי ביחד עם פרחים אחרים ותרמילי זרעים אינני מתכוונת לגדל." עלי האפונה נרעדו "תמהונית! סימן שאת עקרת פרחים! פרחים משמחים את האנשים והם נהנים מהריח של פרח. את לא יפה ורק תפריעי לפרחים אחרים." "נראה" אמרה השעועית והמשיכה לזחול. עוד יום והיא ליד הערוגה. עוד יום והיא עלתה עליה אבל כאן היא נעצרה במבוכה: לפניה עמדה חיננית. השעועית אמרה בלחש "שלום". אך

"החיננית ואמנון ותמר הזמינו אותי לבלות אתם. אך אני לא אוהבת פרחים ללא ריח. כמה נעים להיות לידיך! הרי אני לא שעועית פשוטה. אני רגילה לחיי מותרות עם ריחות ותענוגות. באתי ליפות את הערוגה ולמצוא עליה את מקומי המגיע לי."

עץ התפוח שכל הזמן עקב אחרי מהלך של השעועית התחיל פתאום לדבר:
"איזו שקרנית את. את מדברת על תענוגות ועל כך שאת שעועית מיוחדת. הרכפה לא הבינה מה את, אבל אני רואה את כולך. את שעועית פשוטה לגמרי."
השעועית התבלבלה קצת אבל השיבה
"אבל אני ממשפחה אחרת. יש לי אבות קדומים מאוד חשובים!"
כל העלים של התפוח נרעדו בצחוק והוא אמר:

"שעועית רברבנית! אני רואה את משפחתך, הם כבר פרחו ועכשיו מפתחים

לתפוחים שלו, לגדל ולהבשיל אותם, ליפות אותם ולמלא בעסיס מתוק. הוא התחיל לעסוק בכך ושכח לגמרי על השעועית. וזו בינתיים הגיעה עד לורד התה הנהדר. היא חיבקה את גבעול הורד והתחילה לזחול עליו. הורד תחילה לא הרגיש בה ואחר כך אמר בהפתעה "מה רצונך?" "אל תכעס" בחוצפה ענתה השעועית "תחשוב רק כמה יפה תהיה כשאעטוף את הגבעול שלך." "אני יפה גם בלי זה. אינך נחוצה לי בכלל" ענה הורד. עץ התפוח שמע וקרא לורד "תדקור אותה בקוצים שלך!" "ניסיתי והוצאתי קוצים, אבל היא עוברת לידם ועולה כל פעם גבוה יותר. אינני יכול לעשות דבר!" התחיל הורד להתייפח. השעועית חגגה. היא קשקשה על היופי והחכמה שלה ולפפה את הורד כל פעם חזק יותר. העלים של הורד נחלשו והוא התחיל לקמול. והשעועית עלתה מעל

את תרמילי הזרעים שלהם. עובדים קשה." השעועית כעסה וקראה לתפוח "מה זה עניינך. לא אדבר אתך! אתה רק מתגאה בגודל שלך ויופי אין בך בכלל. אין עליך אף פרח. והפרי שלך ירוק וחמוץ. לא נעים להביט עליו." "תפסיקי לדבר על התפוחים שלי. עוד תראי כמה הם יפים כשיבשילו" ענה התפוח. השעועית התרגזה והמשיכה לזחול. כעבור יום הגיעה לצמח הטבק מלא פריחה. הוא ראה אותה ואמר: "איזה צמח ממולח, מתרברב ומשתחל למרכז הערוגה." "אז תעצור אותה" קרא עץ התפוח המוטרד. הטבק צחק "מה לי להתעסק עם לא-כלום כזו." "לא-כלום כזו מביאה רק צרות" ענה העץ בחומרה והסתובב. הוא היה צריך לדאוג

הוא תפס את השעועית, שחרר את כל
הערוגה ממנה, הוציא אותה עם השורש
וזרק מעבר הגדר.
"ידענו שהיא תגמור בערמת האשפה"
אמרו השעועיות מהערוגה שלהן.
"כן" הסכים אתן האפון "היא הייתה יהירה
מדי, טיפשה וקנאית."

הורד, סלסלה את הקנוקנות שלה וחייכה
בהנאה.
נשמעה חריקת הפשפש ולגן נכנס סבא עם
נכדתו. הילדה רצה מיד אל עץ התפוח
וקראה:
"סבא, התפוח האדום הזה בוודאי טעים
מאוד."
"כן ילדה, אלה תפוחים מצוינים וטעימים.
תקטפי לך אחד". הוא הרים את הילדה ועץ
התפוח כופף ענף, כדי שהילדה תוכל
להשיג פרי.
מרוצה, הילדה ירדה לארץ ומיד קראה שוב
"סבא, איזה פרחים נהדרים כאן!" ורצה
לערוגת הפרחים. סבא הלך אחריה. הוא
בדק בקפידה את כל הפרחים וכשהגיע
לורדים החמיר פנים ובכעס אמר "מה זה
כאן? מאין הופיעה השעועית הפראית
הזו? איך היא מעזה ללפף את הורד
החביב שלי?. מסכן, הוא כבר התחיל
לקמול. טוב שהגעתי עוד בזמן!"